

Àngel Ros (Lleida, Segrià, 1952) és des del 2007 paer de Lleida, on a les darreres eleccions va tornar a sortir elegit per majoria absoluta. Aquest doctor en informàtica es presenta de candidat a primer secretari del PSC amb un programa que incideix en el catalanisme i en la defensa de la innovació com a solució a la crisi.

“Hauríem de competir amb CiU en catalanisme”

A la presentació del vostre programa vàreu reivindicar Valentí Almirall i la seva obra *Lo catalanisme* (1886). Calia anar tan lluny?

—Almirall és qui formalitza els principis bàsics del catalanisme des de l'òptica d'allò que en aquella època en deien “liberal” i que equivaldria a ser de centre o centre-esquerra. Reivindico que el socialisme català participa dels principis del catalanisme polític i n'ha participat sempre. Justament hem començat a punxar quan ja no se'ns coneix per això.

—**En catalanisme, el PSC podrà competir amb CiU?**

—Absolutament, sí. El problema és que ara no hi competim bé, sinó que el partit ha anat agafant unes altres derives. Hem de competir amb ells, perquè ells són el catalanisme de dretes i nosaltres, el catalanisme d'esquerres o de centre-esquerra. De fet, la base del catalanisme és més d'esquerres que no de dretes i, per tant, nosaltres som més a prop dels principis del catalanisme que no CiU. El problema és que hem comès bastants errors i no hem orientat prou bé el partit, per la qual cosa competim molt malament amb CiU.

—**Aquest és un problema recent, de fa deu anys o de fa vint?**

—Els darrers vuit o deu anys hem anat seguint una deriva que ens ha allunyat dels principis del catalanisme,

molt especialment aquests últims quatre anys.

—**Dèieu a la presentació que cal portar el PSOE cap al federalisme, però Rodríguez Zapatero, que semblava el més sensibilitzat amb el federalisme, ha acabat girant-s'hi d'esquena. Encara és possible impulsar el federalisme del PSOE?**

—Formalment, el PSOE s'hi manifesta. El problema és que s'ha acceptat l'estat autònom que, per a mi, és un model d'estat que va ser vàlid per a la transició. Una vegada consolidada la democràcia i la idea que l'estat no ha de ser centralista, l'estat autònom havia d'evolucionar cap a l'estat federal. És possible? És possible. Però em preocupa veure tombs neocentralitzadors. I ara això s'aguditzarà d'una manera especialment greu amb el PP al govern. Hi haurà una recentralització de l'estat, sens dubte, i un cafè per a tothom amb les comunitats autònomes.

—**Vós proposeu, com a primer punt del vostre decàleg, que el PSC siga un “partit sobirà”. Això vol dir grup propi a Madrid?**

—Sí, però el grup propi a Madrid és només el símbol. *Partit sobirà* vol dir que el PSC respon davant els ciutadans i ciutadanes de Catalunya. Vol dir que és el referent del catalanisme polític d'esquerres. Un dels símbols externs d'això que volem ser és tenir grup

propi al Congrés i al Senat, però el fet important és que el PSC evolucioni en aquest sentit, perquè, si no, la nostra personalitat quedarà totalment diluïda. Al final, el ciutadà no sabrà què troba en nosaltres. Perdem personalitat per l'esquerra —perquè tenim fuita de vots cap al PP, molt especialment als barris, vots del món treballador— i perdem vots cap a uns altres grups —CiU, etcètera— quan s'analitza la nostra posició a Catalunya. De fet, aquestes eleccions ningú no les ha guanyades sensiblement; tot ha estat pèrdua socialista. I molta gent se n'ha anat cap a l'abstenció. És una dada que encara considero positiva, perquè no ens han girat l'esquena anant-se'n a votar un altre partit...

—**Són vots recuperables perquè no us han fet el salt?**

—Efectivament, només s'han quedat a casa. Per tant, hem de ser capaços de motivar-los perquè tornin a sortir.

—**Heu dit que el PSC ha de ser un “referent en el redreçament nacional” i un altre candidat, Joan Ignasi Elena, diu que, amb vista al 2014, s'hauria d'aconseguir una “aliança catalana de progrés”, una mena de tripartit en candidatura única. Les vostres propostes són coincidents?**

—És aviat per a parlar d'això. El nostre partit ha d'aconseguir la centralitat al país i, a partir d'aquí, bastir grans aliances, però des de la fortalesa. Això s'ha d'analitzar amb temps. No descarto cap aliança dins el bloc catalanista; l'única que rebutjo és l'aliança amb el PP, perquè això sí que ens allunya absolutament del catalanisme. Però no rebutjo ni descarto *a priori* una aliança amb els nacionalistes o amb partits més a l'esquerra que nosaltres. Sempre des de la nostra centralitat.

—**Els últims resultats electorals del PSC han estat dolents. Una de les propostes vostres va en la línia del catalanisme, però algunes altres intenten atacar la crisi amb un “nou model econòmic català”. Quin és aquest model?**

—Un model que defensi l'educació, el talent, i això vol dir apostar pel valor afegit: els emprenedors, els autònoms i la gent que genera autoocupació. Defensar també els principals sectors econòmics catalans, el primer dels quals l'agroalimentari, el financer, els diferents sectors industrials. Perquè siguin més competitius tecnològicament i pel

JORDI PLAY

que fa a capacitació dels treballadors. Una cosa és clara: hem de defensar un model en el qual el sector de la construcció tingui un pes inferior al que ha tingut fins ara, però que torni a una velocitat de creuer raonable, perquè, si no, no serem capaços de crear ocupació. Hem de pensar que de crisi n'hi ha a tot Europa però a Espanya afecta molt més l'ocupació, perquè el sector de la construcció és el que té el multiplicador més alt: cada lloc de treball de la construcció en genera cinc. Hem d'optar per un conjunt equilibrat de sectors i la construcció ha de recuperar, no les mides que tenia —que són irrecuperables—, però sí una velocitat normal.

—Parleu de sistema financer, però la desfeta de les caixes ha estat important.

—Hi ha un element positiu, aquí: les caixes catalanes es troben en una situació millor que les de la resta d'Espanya. Amb els processos de fusió que duen a terme crec que se'n sortiran. I, a més, amb "la Caixa" hem passat a tenir a Catalunya la desena entitat financera més gran d'Europa. Això no ho teníem fins ara. És a dir, que aquí hi veig més oportunitats que no febleses. El sistema català de caixes és el que se'n sortirà millor de tot l'estat. Tradicionalment, ha estat més ben gestionat que la mitjana de l'estat.

—La crisi ha estat l'altra causa de pèrdua de vots del PSC?

—En la davallada del PSOE enfront del PP, la crisi ho explica gairebé tot. En canvi, en la davallada del PSC davant de CiU, hi ha més factors molt importants, a més de la crisi, com ara la identitat catalana. Hem perdut identitat i això ens ha fet febles davant els partits nacionalistes. Hi han pesat molt la sentència del TC sobre l'Estatut i molts elements en clau estrictament catalana.

—Amb la resta de candidats a primer secretari, és amb Joan Ignasi Elena amb qui compartiu més coses: grup propi a Madrid, impulsar el federalisme del PSOE...

—Crec que sí. Però amb tots els candidats tenim moltes coincidències. Som al mateix partit, i les diferències de fonament ideològic han de ser petites. Amb Joan Ignasi Elena és amb qui més compartim l'ideari català.

—Podeu arribar al final del congrés amb una candidatura única?

—No sé si una candidatura única. Els qui defensem més els postulats de recuperació del catalanisme d'esquerres —en Joan Ignasi Elena i jo— hauríem de fer tot l'esforç perquè això fos possible.

—El primer secretari que surti d'aquest 12è congrés ha de ser també el candidat a la Generalitat de Catalunya?

—No necessàriament, però és bo que hi hagi una coincidència de lideratges. Sigui com sigui, el candidat a la Generalitat ha de sortir d'un procés de primàries obertes. Això és una cosa que ara ja defensem tots, però fa un temps només defensàvem uns quants. Ara ja és irreversible. Confio molt que el congrés del partit ho aprovarà així.

—Podeu arribar a acords amb algun altre dels candidats per a fer una candidatura final unitària?

—Es pot arribar a acords, però és bo que es faci el congrés sencer i es contraposen totes les idees. Si arribéssim al congrés amb acords majoritaris, defugiríem el debat i el congrés no seria tan ric com ha de ser. Un cop al congrés, dependrà de la dinàmica que s'hi segueixi i de la línia política que s'hi aprovi, perquè el primer secretari ha d'estar d'acord amb la línia política aprovada.

Àlex Milian